

KRAJSKÝ SOUD V PRAZE

náměstí Kinských 5, Praha 5 - Smíchov

tel.: 257 005 111, fax: 257 323 997, e-mail: podatelna@ksoud.pha.justice.cz, IDDS: hvbabbbq

NAŠE ZNAČKA: Si 353/2026
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Mgr. Kateřina Stará
DNE: 20. 8. 2026

Vážená paní magistro,

dne 10. 8. 2026 byla shora uvedenému soudu doručena žádost, kterou jste žádala o „poskytnutí rozsudku (nebo anonymizovaného rozsudku) sp. zn. 5 T 80/2024, v němž byl obžalován místostarosta obce Kozomín pan Pavel Pichl, datum narození 26. 2. 1975, bydlištěm Kozomín 120 z trestného činu dle § TRZ 2009 § 212/1,4 „a další“ z důvodu neoprávněného užívání pozemků ve vlastnictví obce Kozomín a neoprávněného čerpání dotací.“

Povinný subjekt uvádí, že podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, informace, které jsou osobními údaji, povinný subjekt poskytne v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.

Žadatelka v této žádosti výslovně uvádí totožnost obžalovaného, tedy zná totožnost fyzické osoby, o které požaduje informace. Žadatelka ke své žádosti nedoložila plnou moc, která by ji k získání požadovaných informací opravňovala, ani nijak jinak nedoložila, že je oprávněna tuto informaci požadovat. Poskytnutím požadovaných informací by v daném případě bylo s ohledem na skutečnost, že žadatelem je požadováno poskytnutí informace ve formě soudního rozhodnutí týkajícího se konkrétní fyzické osoby, umožněno získat obsah rozhodnutí týkajícího se této osoby. I když jsou rozhodnutí soudu podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytována zásadně v anonymizované podobě, anonymizace by v tomto případě nemohla naplnit svůj účel, tj. skrýt identitu dotčené osoby, když je žadatelce totožnost dotčené osoby známa.

Informace obsažené v konkrétním rozhodnutí soudu týkající se této fyzické osoby je proto nutné podřadit pod pojem osobní údaj dle § 4 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, široké veřejnosti rovněž známé pod označením „GDPR“).

Poskytnutí požadované informace by v daném případě vedlo k zásahu do soukromého a osobního života subjektů údajů. Jelikož jsou právo na informace i právo na ochranu soukromí a osobních údajů rovnocennými ústavně zakotvenými právy, je nezbytné, aby povinný subjekt v každém jednotlivém případě zkoumal, které z těchto práv je třeba v daném případě upřednostnit.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, konstatoval, že: „Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém

případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.“

Při řešení konfliktu mezi základními lidskými právy a svobodami je využíván tzv. test proporcionality, skládající se ze tří kritérií, která byla definována v nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02: „*První z nich je princip způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), dle něhož musí být příslušné opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná princip potřeby, dle něhož je povoleno použití pouze nejšetrnějšího – ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám – z více možných prostředků. Třetím principem je princip přiměřenosti (v užším smyslu), dle kterého újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitivu, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních.*“

V konkrétním případě žadatelka svou žádost nijak neodůvodnila, proto jí dal povinný subjekt v souladu s aktuální judikaturou možnost důvod žádosti doplnit, a to přípisem ze dne 13. 8. 2026.

Žadatelka na výzvu povinného subjektu k doplnění důvodu podání žádosti reagovala podáním ze dne 14. 8. 2026, který byl povinnému subjektu doručen téhož dne.

Žadatelka ve svém podání odkazuje za ústavní zásadu veřejnosti soudního řízení. kdy v trestních věcech platí zásada veřejnosti řízení. Trestní věci se před soudem projednávají veřejně a veřejnost může být vyloučena jen výjimečně podle zákona. I pokud je veřejnost z jednání vyloučena, rozsudek musí být vždy vyhlášen veřejně. Poskytnutí rozsudku dle informačního zákona je pouze naplněním této ústavní zásady v rovině práva veřejnosti na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod). Totožnost obžalovaného je jí známa, jelikož jsem v řízení sp. zn. 5 T 80/2024 vystupovala v procesním postavení svědkyně. Znalost tak vyplývá z mé osobní účasti na úkonech trestního řízení a uvádí, že „jako svědkyně, občanka a zastupitelka obce Kozomín mám zcela legitimní zájem vědět, jakým způsobem soud v této věci rozhodl“. Veřejný zájem na poskytnutí informace dovozuje „ze skutkových okolností, které byly uvedeny již v původní žádosti. Dotčená osoba je místostarostou obce Kozomín. Jako představitel samosprávy je veřejně činnou osobou podléhající oprávněné zvýšené veřejné kontrole. Předmět trestního stíhání přímo souvisí s výkonem jeho veřejné funkce a s obecním majetkem. Trestní řízení se týkalo jednání spáchaného v souvislosti s neoprávněným užíváním pozemků ve vlastnictví obce Kozomín a neoprávněným čerpáním dotací. Jde tedy o jednání, které přímo zasahuje do hospodaření obce, nakládání s veřejným majetkem a dotační poctivosti. Je zřejmé, že veřejnost má právo vědět, výsledek tohoto trestního stíhání.“ Dále uvedla, že „informace o tom, zda byl místostarosta obce pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby za jednání poškozující obecní majetek a dotační kázeň, je pro občany obce Kozomín i širší veřejnost zásadní pro tvorbu úsudku o způsobilosti této osoby vykonávat veřejnou funkci. Veřejný zájem informovanosti v této věci zcela převažuje nad právem dotčené osoby na ochranu soukromí“. Podle žadatelky „požadovat proto po žadateli o informace plnou moc od osoby, jejíž činnost podléhá veřejné kontrole, popírá samotný smysl a účel svobodného přístupu k informacím.“

K argumentu žadatelky, že „požadovat proto po žadateli o informace plnou moc od osoby, jejíž činnost podléhá veřejné kontrole, popírá samotný smysl a účel svobodného přístupu k informacím“, povinný subjekt znovu odkazuje na shora uvedený nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, konstatoval, že: „**Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná.**

Povinný subjekt pouze pro zdůvodnění a vysvětlení toho, proč žadatelku vyzývá k uvedení důvodu podání žádosti zkonstatoval, že nedoložila plnou moc nebo souhlas dotčené osoby s poskytnutím požadovaného rozhodnutí, když je žadatelce známa totožnost této dotčené osoby. Nelze totiž

vyloučit, že žadatel požaduje poskytnutí rozhodnutí z pokynu dotčené osoby nebo s jejím souhlasem, ať už je důvod takové žádosti jakýkoliv. Navíc byla-li žadatelka účastníkem trestního řízení (jako svědek), pak je jí jistě známo, že část trestné činnosti obžalovaný nespáchal v souvislosti s výkonem své veřejné funkce.

K poukazu žadatelky na veřejnost jednání v trestním řízení a veřejné vyhlášení rozsudků povinný subjekt odkazuje na rozsudek č. j. 6 As 168/2018 - 25, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že **povinnost chránit osobní údaje trvá, přestože údaje již byly v průběhu soudního řízení zveřejněny**. „Veřejnost vyhlášení rozsudku je totiž něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací, v tomto rozsudku obsažených. Samotná skutečnost, že jména těchto osob zazněla při ústním jednání soudu nebo při veřejném vyhlášení rozsudku, ještě neimplikuje to, že se jejich totožnost musí automaticky objevit též ve zveřejněném rozhodnutí“ (viz též rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166).

Povinný subjekt žadatelku ve výzvě k uvedení důvodu žádosti **výslovně poučil**, že žadatel o poskytnutí informace není povinen důvod podání žádosti uvádět. Pokud měla za to, že důvody jí uvedené již v žádosti samé jsou dostatečné, nemusela je nijak doplňovat. Povinný subjekt je totiž povinen i v případě, že žadatel žádný důvod podání žádosti neuvede, žádost vyřídit, v rámci čeho provádí i test proporcionality. Jak ale povinný subjekt uvedl, uvedení důvodu podání žádosti, a příp. jeho doložení, může mít vliv na výsledek testu proporcionality. Vychází při něm totiž pouze ze skutečností, které jsou mu známy, a pokud žadateli nějaký důvod k poskytnutí informace svědčí, ale není povinnému subjektu znám, logicky k němu nemůže přihlídnout.

Povinný subjekt musí ke každé žádosti přistupovat individuálně, a i když se v dané věci jedná o veřejně činnou osobu, neznamená to automatické poskytnutí jakéhokoliv rozhodnutí, které se jí týká, a to ani v případě, že jde o trestní řízení. Nelze totiž vyloučit, že žadatel žádá o poskytnutí informace pouze k uspokojení „osobní zvědavosti“, na poskytnutí informace by žadatel měl mít „veřejný zájem“. Také je zcela irelevantní, jak žadatel získal znalost o identitě dotčené osoby, povinný subjekt po žadatelce tuto informaci nepožadoval.

Povinný subjekt po shromáždění veškerých podkladů pro posouzení žádosti dospěl k následujícímu. Povinný subjekt zjistil, že dotčená osoba byla veřejně činnou osobou a část trestné činnosti spáchala v souvislosti s výkonem této funkce. Ve zbývajících částech trestné činnosti se jednalo o přečin dotačního podvodu a přečin poškození finančních zájmů Evropské unie, které obžalovaný sice nespáchal v souvislosti s výkonem své veřejné funkce, ale lze přisvědčit argumentu žadatelky, že jako představitel samosprávy je veřejně činnou osobou podléhající oprávněné zvýšené veřejné kontrole, a to i v oblastech přímo nesouvisejících s výkonem jeho funkce. Žadatelka je rovněž veřejně činnou osobou, je občankou a zastupitelkou obce, kde působila i dotčená osoba ve veřejné funkci. Žadatelka tak má na poskytnutí požadované informace zájem nejen jako soukromá osoba, ale i jako veřejně činná osoba s přímým vztahem k předmětu trestního řízení a dotčené osobě (oba jako představitelé obce).

Na základě výše uvedeného dospěl povinný subjekt k závěru poskytnout žadatelce požadovanou informaci. Požadované rozhodnutí poskytuje žadatelce spolu s tímto rozhodnutím, a to v anonymizované podobě, protože žadatelce je totožnost dotčené osoby známa a anonymizace jejích údajů nemůže žadatelce způsobit újmu na jejím právu na poskytnutí informací.

S pozdravem

Mgr. Kateřina Stará, v. r.

místopředsedkyně Krajského soudu v Praze